

Зліва: Роб Єттен і Володимир Зеленський.

СПІЛЬНА ДЕКЛАРАЦІЯ УКРАЇНИ І КОРОЛІВСТВА НІДЕРЛАНДИ

Прем'єр-міністр Королівства Нідерланди Роб Єттен відвідав Україну 8 березня 2026 року. Цей офіційний візит новопризначеного Прем'єр-міністра Нідерландів до України підкреслив високий рівень діалогу та співпраці між двома країнами. Це є чітким і потужним сигналом послідовної політичної відданості Нідерландів та незмінної солідарності з Україною в критичний момент її боротьби проти неспровокованої та невинуватої загарбницької війни Росії.

Вони рішуче засудили останні масштабні атаки Росії ракетами та БпЛА на українські міста й критичну інфраструктуру, зокрема смертоносний удар по Харкову. Вони наголосили на нагальній необхідності подальшого посилення протиповітряної оборони України, зокрема шляхом прискорення постачання ракет, запасних частин та інших критично важливих систем для захисту цивільного населення, енергетичних об'єктів і транспортної інфраструктури;

Лідери засудили неприйнятні та систематичні умисні атаки Росії проти критичної цивільної інфраструктури України – зокрема, енергетичних об'єктів, – що становлять загрозу для цивільного населення та підривають економічну й соціальну стабільність країни. Українська сторона висловила щире вдячність Нідерландам за значну допомогу – загальним обсягом 489 млн євро на підтримку енергетичної сфери від початку повномасштабного військового вторгнення Російської Федерації в Україну, – яка спрямована на підтримку та зміцнення енергетичного сектору України, а також за важливий внесок у забезпечення безперервної гуманітарної діяльності ООН у найбільш постраждалих прифронтових регіонах. Нідерланди продовжують підтримку української енергетики для захисту, відновлення та підвищення стійкості енергетичної системи України;

Єттен і Зеленський висловили глибоке занепокоєння незаконною депортацією та примусовим переміщенням тисяч українських

дітей Росією. Україна подякувала за рішення Нідерландів від 19 лютого 2026 року виділити додаткові 2 млн євро на підтримку зусиль із пошуку та возз'єднання українських дітей, а також надання психосоціальної допомоги тим, які повертаються. Україна і Нідерланди продовжать тісну співпрацю, зокрема в межах Міжнародної коаліції за повернення українських дітей, з метою їхнього безпечного повернення, реабілітації та реінтеграції.

Вони також наголосили на необхідності збереження та посилення тиску на Росію з огляду на її демонстративне нехтування дипломатичними зусиллями щодо відновлення всеосяжного, справедливого й тривалого миру, а також з огляду на продовження Росією агресивної війни проти України. Україна і Нідерланди підкреслили важливість скоординованої санкційної політики та підтвердили спільне розуміння необхідності протидії так званому тіньовому флоту Росії, який використовується для обходу санкцій та збереження доходів від експорту енергоносіїв. Обидві сторони визнали, що послідовні та спільні заходи залишаються необхідними для обмеження здатності Росії фінансувати свою агресивну війну;

Лідери привітали розширення двосторонніх торговельних та інвестиційних зв'язків та відзначили подальшу підтримку з боку Нідерландів ініціатив із відновлення, зокрема через співпрацю з міжнародними фінансовими інституціями, такими як Світовий банк в Україні. Підтвердили, що нідерландський бізнес запрошено до активної участі у відбудові та модернізації України. Домовились і надалі зміцнювати економічну співпрацю та створювати умови для сталого залучення приватного сектору в Україні. Лідери наголосили на важливій ролі приватного сектору у відновленні критичної інфраструктури, включно з енергетичними об'єктами, школами, медичними та реабілітаційними установами;

Текст і фото: ОПУ

Графіка Н. Тітова, присвячена 212-й річниці від дня народження Тараса Шевченка.

212-ТА РІЧНИЦЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Життя Тараса Шевченка було сповнене випробувань: 24 роки він перебував у кріпацтві, 11 – під слідством і засланням, та лише 12 літ жив повністю вільно. Незважаючи на всі труднощі, він залишив по собі величезну культурну спадщину: твори, перекладені понад 100 мовами, більше 1300 мистецьких робіт, численні мандри Україною та незламну віру у силу слова, мистецтва і свого народу.

Україна сьогодні відзначає 212-ту річницю від дня народження Великого Кобзаря. Його ім'я стало духовним символом нації, уособленням незламності, гідності та любові до рідної землі, а творчість Шевченка залишається невичерпним джерелом натхнення та національної сили. По всій Україні біля пам'ятників Кобзарю проходять заходи, де українці вшановують його пам'ять і висловлюють подяку за спадщину, що об'єднує покоління.

«Слова Тараса Шевченка звучать сьогодні так само актуально. У непрості часи ми особливо відчуваємо силу його настанов: любити Батьківщину, стояти за правду та берегти духовні скарби нашого народу», – зазначив начальник Харківської обласної військової адміністрації Олег Синегубов.

У Львові урочистості відбулися біля пам'ятника Кобзареві на проспекті Свободи. Участь у заходах взяли представники влади, культурні діячі, військові та мешканці міста. Присутні поклали квіти до пам'ятника, а зведений хор виконав твори Шевченка — «Заповіт», «Думи мої» та «Реве та стогне Дніпр широкий». Святкування продовжаться о 17:00 у Львівській національній філармонії імені Мирослава Скорика мистецьким заходом, присвяченим творчості Великого Кобзаря.

Також у Торонто в неділю, 15 березня, о 15:00 в Олд Міл відбудеться урочистий громадський концерт на честь Тараса Шевченка, де громада зможе вшанувати пам'ять поета та відчути силу його спадщини.

Михайло Гуцман

ВШАНУВАННЯ ЖЕРТВ КАТИНСЬКОГО РОЗСТРІЛУ У БИКІВНІ ТА ПАМ'ЯТІ ЗАГИБЛИХ ЗА УКРАЇНУ БІЛЯ СТІНИ ПАМ'ЯТІ

Голова УІНП (Українського Інституту Національної Пам'яті) долучився до вшанування жертв Катинського розстрілу у Биківні та пам'яті загиблих за Україну біля Стіни пам'яті Михайлівського Золотоверхого монастиря в Києві

5 березня у Національному історико-меморіальному заповіднику «Биківнянські могили» польсько-українська урядова делегація вшанувала жертв Катинського розстрілу. «Катинський розстріл» — це символічна назва масових страт польських військових, які потрапили в полон в СРСР під час радянської окупації Польщі у 1939 році.

Сторони поклали вінки до братських могил Міжнародного меморіалу жертв тоталітаризму 1937-1941 років, яких стратили під час так званої «Польської операції» НКВД у 1937-1938 роках. Після чого вшанували усіх невинноубитих жертв спільною молитвою.

«На цій землі відбулася страшна помста російського уряду, який не пробачив польсько-українського союзу, який розбив російську армію у 1920 році. Вони не пробачили це тоді — не можуть пробачити це зараз. Ця кривава помста триває і сьогодні на території України. Лише Богові відомі імена тих, хто похований у Биківні. Наша справа, як нащадків, відновлювати й пам'ятати імена. Минулого року УІНП знайшов та реабілітував ще 22 громадянина Польщі. Ми продовжуємо цю роботу, тому що наша справа дати спокій тим безіменним та закатованим громадянам і тодішньої України, і тодішньої Польщі, які спочивають тут. Вічна пам'ять невинно убитим жертвам, які полягли від російської зброї у ХХ столітті», — заявив Голова УІНП Олександр Алфьоров.

Глава Управління ветеранів і репресованих Польщі Лех Парелл зауважив, що Биківня — це місце поховання близько ста тисяч жертв радянських репресій різних національностей, що свідчить про те наскільки кривавим шляхом йшов радянський комунізм.

«Совети пам'ятали свою поразку 1920 року. Вони знали, що для реалізації своїх імперських планів мусять вдарити по польській еліті. По тих, хто був носієм вільної думки, традицій та державності», — зазначив польський посадовець, додавши, що в биківнянських могилах покояться, як польські військові, які загинули під час масових страт Катинського розстрілу, так і цивільні громадяни, яких СРСР страчував в межах «Польської операції» НКВД.

Тимчасово Повірений у справах Польщі в Україні Пьотр Лукасевич наголосив, що польський та український народи знають, яку високу ціну доводиться платити за свободу і це взаємне розуміння болю та кривд, які вчинив протягом віків російський імперіалізм, об'єднує наші народи.

«Ми часто повторювали постійно пацифістичні слова: «Ніколи більше війни», але в той же час сьогодні,

Спереду — Голова УІНП Олександр Алфьоров.

коли Україна дає відсіч російській агресії, ми повторюємо: «Ми, поляки, українці, литовці та інші - ви більше не відбудете свою імперію, не будете нав'язувати своєї долі, не будете нас вбивати і ми ніколи не дозволимо забути ваші звірства!», — заявив дипломат.

Заступник державного секретаря Міністерства культури та національ-

на які насправді злочини здатна комуністична система», — додав Марек Кравчик.

Свою чергою Голова Державної служби з питань етнополітики та свободи совісті України Віктор Єленський у своїй промові зазначив, що у Биківні покояться душі тих, кого російський імперіалізм знищив за бажання мати вільну думку, вільне

Вшанування жертв Катинського розстрілу.

ної спадщини Польщі Марек Кравчик у своїй промові зазначив, що всі військові цвинтарі є невинним волянням про важливість миру. Адже вони наочно дають усвідомити наскільки жахливою є війна та скільки людських життів вона поглинає.

«Катинські цвинтарі» виконують ще одну роль — вони є застереженням і промовистим нагадуванням того

слово та вільну віру в Господа.

«Наші чоловіки та жінки різних національностей сьогодні воюють за пам'ять тих, хто похований в цьому некрополі. Вони воюють за те, щоб цей злочин не повторився», — додав Віктор Єленський.

Заступник Міністра культури України Іван Вербицький зазначив, що пам'ять про жертв радянських репресій є спільною для українського та польського народів, адже і поляки, і українці зазнали масових убивств від радянського режиму.

Він наголосив, що російський імперіалізм у різних формах — царському, більшовицькому, путінському — намагався знищити прагнення наших народів до свободи: «Так само як у минулому створювалися «катинські списки» для знищення поляків, у новітній історії у росіян були подібні списки для ліквідації українців.»

За словами Івана Вербицького, сьогодні українці особливо гостро відчують цей біль, адже російська агресія знову забирає життя людей, тому спільна пам'ять і партнерство між Україною та Польщею є важливими для протистояння цій загрози та для незалежного майбутнього обох народів.

Перший заступник генерального директора — в.о. генерального директора Національного історико-меморіального заповідника «Биківнянські могили» Богдан Нетреба у своїй промові окреслив основні віхи Катинського розстрілу, зауваживши, що це спільна пам'ять поляків та українців.

«Біда принесена на червоних комуністичних багнетах — це основа того на чому поляки та українці повинні будувати порозуміння заради майбутнього. Найвдаліше про це свого часу сказав Папа Римський Іван Павло II, Звертаючись до поляків та українців він зазначив: «Те що нас єднає — більше від того, що нас ділить». А Катинь і Биківня показують, що нас єднає спільна пам'ять та шана до власних загиблих, а також спільний ворог — імперіалістична Москва», — наголосив Богдан Нетреба.

Меморіальний захід завершився покладанням квітів на честь сучасних жертв російської агресії біля стіни пам'яті полеглих за Україну — стіни Михайлівського Златоверхого монастиря, де розміщені портрети українських Захисників та Захисниць, що віддали своє життя у війні за Незалежність.

Нагадаємо, що саме 5 березня 1940 було ухвалено рішення про «розвантаження тюрем», згідно з яким з квітня до травня співробітники НКВД здійснили масові розстріли польських військових у Катинському лісі на Смоленщині, в тюрмах Калініна (тепер — Твер), Києва та Харкова.

У жовтні 2001 року експедиція Університету імені Миколая Коперника в Торуні під керівництвом професора Анджее Коли розпочала пошукові роботи у Биківні. В результаті робіт виявили рештки 1994 убитих поляків та понад 5000 особистих речей, що належали жертвам. Усі останки урочисто перепоховали в центральній частині Польського військового кладовища.

У жовтні 2001 року експедиція Університету імені Миколая Коперника в Торуні під керівництвом професора Анджее Коли розпочала пошукові роботи у Биківні. В результаті робіт виявили рештки 1994 убитих поляків та понад 5000 особистих речей, що належали жертвам. Усі останки урочисто перепоховали в центральній частині Польського військового кладовища.

Фото і текст: Український Інститут Національної Пам'яті

Вшанували усіх невинноубитих жертв спільною молитвою.

До України з полону повернулися 200 захисників.
Серед визволених є Оборонці Маріуполя, які пробули в полоні майже 4 роки.

ВЕЛИКИЙ ОБМІН: УКРАЇНА ПОВЕРНУЛА З ПОЛОНУ РФ ЩЕ 200 ЗАХИСНИКІВ

З російського полону до України повернули ще 200 оборонців, це перший етап обміну згідно з домовленостями у Женеві.

"Сьогодні проведено перший етап обміну полоненими, про який було домовлено на перемовинах у Женеві. Координаційним штабом, за дорученням президента України, визволено з російської неволі 200 військовослужбовців".

Повідомляється, що додому повертаються військовослужбовці ЗСУ, зокрема представники Військово-морських сил, Сухопутних військ, ТрО (Сили територіальної оборони ЗСУ), Сил безпілотних систем, ДШВ (Десантно-штурмові війська), ПС (Повітряні Сили), а також Національної гвардії України, Державної прикордонної служби та Державної спеціальної служби транспорту. Серед визволених є оборонці Маріуполя, які пробули в полоні майже 4 роки.

Звільнені військовослужбовці захищали країну на донецькому, луганському, харківському та запорізькому напрямках. Окрім солдатів та сержантів вдалося також визволити і офіцерів. Звільнені з полону пройдуть

Звільнені та щасливі військовослужбовці.

повний медичний огляд, отримають допомогу з фізичної та психологічної реабілітації та усі передбачені державою виплати.

У Коордштабі зазначили, що "сьогоднішній захід є реалізацією домовленостей про обмін полоненими, досягнутими на тристоронніх перемовинах у Женеві".

"Щоразу, коли наші вдома, це доводить, що Україна працює, щоб повернути кожного й кожному. Нікого не забуваємо. Залучаємо посередників. Я вдячний усім, хто допомагає Україні. Дякую Сполученим Штатам за підтримку в реалізації цього обміну. Вдячний усім нашим

воїнам, які на фронті забезпечують поповнення обмінного фонду для України. Повернення наших додому – це результат сили українських захисників", - прокоментував Зеленський.

Нагадаємо: Перед цим глава російської делегації на переговорах з Україною та помічник правителя РФ Володимир Медінський анонсував в рамках домовленостей у Женеві обмін військовополоненими 5-6 березня 500 на 500 осіб.

Що було раніше:

5 лютого вперше за 5 місяців відбувся обмін полоненими, в Україну вдалося повернути 157 бранців Кремля, серед яких військові та цивільні.

Також глава МЗС Угорщини Петр Сійярто повідомив, що під час його візиту в Москву Росія віддала двох полонених військовослужбовців, які воювали в лавах ЗСУ та мають угорське та українське громадянство. Вони уже повернулися в Угорщину.

Джерело: Зеленський у соцмережах, Координаційний штаб з питань поводження з військовополоненими Станіслав Погорілов «Українська Правда»

ТЕАТР АБСУРДУ В ООН: КОЛИ СИМВОЛІЗМ І ПРОПАГАНДА ПІДМІНЯЮТЬ ЛІДЕРСТВО

2 березня 2026 року Рада Безпеки ООН зібралася в Нью-Йорку на тлі зростання напруженості на Близькому Сході. Однак це засідання, ймовірно, запам'ятається не дипломатичними результатами, а дивним поєднанням політичної лояльності та відвертої пропаганди.

У березні Сполучені Штати головує у Раді Безпеки. Зазвичай засідання очолює постійний представник держави при ООН або інший високопосадовий дипломат. Натомість цього разу моток головуючого передали першій леді США — Меланії Трамп, дружині президента Дональда Трампа. Хоча перші леді інколи беруть участь у заходах ООН, це був перший випадок, коли дружина чинного президента очолила засідання Ради Безпеки.

Чи справді це досягнення, яким варто пишатися? Чи радше тривожний прецедент?

Світовий орган, покликаний забезпечувати міжнародний мир і безпеку, виглядав радше сценою політичної лояльності, ніж серйозною дипломатичною платформою. Меланія Трамп не має дипломатичного досвіду, політичної підготовки чи офіційної державної посади, окрім статусу дружини президента. Символізм має своє місце в дипломатії, але він не може підміняти компетентність. У зрілих демократіях впливові ролі не передаються за прізвищем.

Особливо разучим це виглядало з огляду на тему засідання, освіту дітей у зонах конфлікту. За даними ООН, сьогодні близько 234 мільйонів дітей у світі живуть у регіонах, охоплених війною, а понад 85 мільйонів узагалі не мають доступу до освіти.

Для українців ці цифри не статистика, а реальність. Французький представник на засіданні нагадав, що українські діти регулярно переривають уроки через сигнали повітряної тривоги. Багато хто виконує домашні завдання у холодних підземних укриттях, поки російські ракети й дрони атакують їхні міста.

Дискусія могла б бути конструктивною, якби не виступ представника Російської Федерації.

З очевидним цинізмом він заявив, що «збройні конфлікти є ворогом освіти» та закликав міжнародну спільноту забезпечити дітям доступ до навчання під час війни. Він також наголосив, що школи мають залишатися безпечними просторами. Ці слова пролунали від представника держави, яка систематично руйнує українську освітню інфраструктуру.

За даними міжнародних організацій, від початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну було пошкоджено майже 3 600 навчальних закладів. Понад 400 шкіл повністю знищено або захоплено, ще понад дві тисячі зазнали обстрілів. Це не випадковість. Це стратегія. Освітній заклад це місце, де формується мова, культура і національна пам'ять. Руйнування шкіл означає спробу розірвати культурну тяглість суспільства.

На цьому тлі березневе засідання Ради Безпеки виглядало особливо показово. Замість серйозного лідерства світ побачив політичний спектакль. Замість відповідальності пропаганду.

Для українців, чії діти вивчають математику між сигналами повітряної тривоги, цей контраст очевидний. Коли найважливіший дипломатичний форум світу перетворюється на сцену для символічних жестів і дезінформації, це не лише підриває авторитет інституції. Це підриває довіру до міжнародного лідерства у час, коли світ потребує його найбільше.

Надя Герелюк

Військовослужбовці на рідній українській землі.

ПАРАЛІМПІАДА 2026 КОЛИ НЕЙТРАЛЬНІСТЬ ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ НА ІЛЮЗІЮ

Паралімпійські ігри 2026 року, що тривають з 6 до 15 березня в Італії, мали б стати святом сили людського духу, витривалості та солідарності. Саме такими вони задумувалися з моменту створення паралімпійського руху, як простір, де люди, які подолали важкі травми, хвороби та життєві випробування, демонструють світові силу характеру і віру в можливість перемоги.

Однак цьогоорічні Ігри затьмарені серйозними моральними та політичними суперечностями, які змушують поставити під сумнів сам принцип «олімпійської нейтральності».

За кілька днів до початку змагань президент Національного паралімпійського комітету України Валерій Сушкевич повідомив, що Міжнародний паралімпійський комітет (IPC) заборонив українській команді використовувати церемоніальну форму, на якій була зображена карта України. Причина нібито «політичний характер» цього символу.

Водночас ці Ігри стали першими від початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну у 2022 році, коли російські та білоруські спортсмени отримали можливість знову виступати на міжнародній арені під власними прапорами. Більше того, під час церемонії відкриття до паралімпійського стадіону знову повернулися прапори Росії та Білорусі.

На перший погляд, прихильники такого рішення апелюють до класичного аргументу: спорт має бути поза політикою. І справді, історія знає чимало випадків, коли суперники на полі бою зустрічалися на спортивних аренах. Спорт часто слугував містком між народами навіть у найскладніші історичні моменти. Однак у цьому випадку така позиція має дві фундаментальні проблеми.

По-перше, Росія та Білорусь не сприймають своє повернення на міжнародні спортивні змагання як акт нейтральності. Для їхніх режимів це важлива політична перемога.

Можливість знову підняти державні прапори на міжнародній арені дозволяє російській пропаганді заявляти, що світ нібито починає приймати реальність, створену Кремлем за останні роки. Це створює ілюзію того, що міжнародна спільнота готова «рухатися далі» та забути або принаймні запліщити очі на злочини, які Росія продовжує щоденно чинити в Україні. Йдеться про масовані атаки на цивільну інфраструктуру, знищення житлових будинків, лікарень та енергетичних об'єктів, обстріли міст і навіть пасажирських поїздів. За кожною такою атакою стоять людські життя, загиблі та поранені мирні мешканці, серед яких діти. Коли в такій ситуації прапори держав-агресорів повертаються на міжнародні спортивні майданчики, це неминуче набуває політичного значення, незалежно від того, чи визнають це спортивні організації.

Друга проблема ще більш болюча для українців. Українських спортсменів фактично ставлять перед моральною дилемою: в ім'я олімпійської нейтральності вони повинні змагатися з російськими атлетами, виходити з ними на один старт, а інколи й потиснути руки і при цьому їм заборонено робити будь-які політичні заяви чи жести. Важко уявити ситуацію, коли жертву насильства змушують брати участь у змаганні разом із кривдником і поводитися так, ніби нічого не сталося. Але саме в таку ситуацію сьогодні поставлені українські спортсмени.

Росія веде війну проти України. І цілком ймовірно, що серед учасників нинішніх Паралімпійських ігор як у складі української, так і російської команди є люди, чие життя безпосередньо змінила ця війна. Серед українців ті, хто постраждав від російської агресії. А серед російських спортсменів можуть бути ті, хто підтримував або навіть брав участь у війні. Таким чином, на спортивній арені фактично зустрічаються жертви і представники держави-агресора. І водночас останнім надається можливість демонструвати світові «нормальність» ситуації, нівелюючи досвід

► Паралімпіада...стор. 6

Суспільно-політичний тижневик видає
Видавнича Спілка "Гомін України"
з обмінною порукою у Торонто Онтаріо Канада.
Виходить щовівторка (46 разів в році)

«Гомін України» – орган Українських Державницьких
Організацій Канади

Редагує колегія.
Голова редакційної колегії – д-р Олег Романишин

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА YEARLY SUBSCRIPTION

PUBLICATION MAIL

Канада: \$90	Canada: \$90
STANDARD MAIL	
Канада: \$125	Canada: \$125
США: \$150 USD	USA: \$150 USD
Міжнародні: \$275 USD	International: \$275 USD

Редакція: homin@on.aibn.com. Адміністрація: info@homin.ca
 Редакція: Tel. 416-516-2443. • www.homin.ca
 "Homin Ukraine" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол.

За зміст оголошень редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англomовного додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM

OMNI - BC
неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

 ForumTV Canada
 @ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

Радіопрोगрама «Пісня України»

Можна слухати з понеділка до п'ятниці в 9 год. ранку на

cjmrradio.com
CJMR APP

<https://www.facebook.com/SOFUradio>

Smart speakers (Hey Alexa, play CJMR on TuneIn/iHeart)

SOFU.RADIO@GMAIL.COM

ПАМ'ЯТЬ ПРО ГЕНЕРАЛА РОМАНА ШУХЕВИЧА ТА НЕЗАВЕРШЕНА ІСТОРІЯ ЙОГО МУЗЕЮ

5 березня українці вшановують пам'ять одного з найвизначніших військових діячів ХХ століття — головнокомандувача Української Повстанської Армії (УПА) Романа Шухевича. Цього року минає 76 років від дня його героїчної загибелі, події, яка стала однією з найтрагічніших і водночас символічних сторінок історії українського визвольного руху.

5 березня 1950 року радянські спецслужби провели масштабну операцію з ліквідації керівника УПА. Рано-вранці село Білогорща поблизу Львова було оточене щільним кільцем сил безпеки. Для знищення Шухевича радянська влада залучила близько 700 співробітників Міністерства державної безпеки (МДБ) — безпрецедентну кількість для операції проти однієї людини. Будинок, у якому перебував генерал разом зі зв'язковою Галиною Дідик, був повністю заблокований. Операцію очолював відомий діяч радянських спецслужб генерал Павло Судоплатов — один із організаторів політичних вбивств, здійснюваних за наказом Сталіна. Шухевич прийняв бій, усвідомлюючи безнадійність ситуації. За спогадами очевидців і архівними документами, він бився до останнього, смертельно поранив майора МДБ Ревенка, однак і сам зазнав важких поранень від автоматної черги. Так завершилося життя людини, яка протягом багатьох років очолювала підпільну боротьбу за незалежність України та стала символом спротиву радянській системі.

Історики неодноразово наголошували: масштаби операції в Білогорщі свідчать про те, наскільки серйозною загрозою для радянської влади був Шухевич. Навіть після смерті його ім'я залишалося символом опору. Радянська пропаганда десятиліттями намагалася дискредитувати український визвольний рух, але водночас боялася відкрито говорити про мас-

Зруйнована будівля Музею Романа Шухевича у селі Білогорща поблизу Львова після російського ракетного удару 1 січня 2024 року.

штаби боротьби, яку вела УПА під його командуванням. Для багатьох поколінь українців Шухевич став уособленням незламності — людиною, яка до кінця залишилася вірною ідеї незалежності.

Через десятиліття після тих подій Білогорща знову опинилася у центрі драматичних подій. 1 січня 2024 року під час ракетної атаки Росії було зруйновано будинок-музей, у якому відбувся останній бій Шухевича. Будівля, що стала історичним меморіалом і важливим місцем пам'яті, була практично знищена. Цей удар став болісним символом того, як сучасна російська агресія продовжує намагатися нищити українську історичну пам'ять.

Водночас дивом вдалося зберегти значну частину музейної спадщини. Понад 600 експонатів були заздалегідь евакуйовані у безпечне місце на початку повномасштабної війни, тому вони не постраждали. Також вціліло погруддя генерала Шухевича, яке перебувало на території музею.

Після руйнування музею одразу постало питання його відбудови.

Уже наступного дня після атаки український політик Петро Порошенко запропонував повністю профінансувати відновлення будівлі у її первісному вигляді. Ідею реконструкції підтримали представники громадськості під час зустрічі 17 січня 2024 року у Львові. Серед учасників були донька генерала Марія Триловська, голова Братства ОУН-УПА Богдан Борович та відомий дисидент і громадський діяч Мирослав Маринович. Здавалося, що процес відновлення має розпочатися швидко — адже фінансування було запропоноване, а більшість музейних експонатів збереглися.

Однак минуло вже понад два роки і два місяці, а музей досі не відновлено. За цей час було затверджено лише проєкт реконструкції. Натомість на офіційних сторінках, присвячених відбудові музею, регулярно з'являються повідомлення про збір коштів на його реконструкцію. До благо-

дійних акцій залучаються різні партнери, організуються аукціони, зокрема за участі відомих спортсменів. Повідомляється також про співпрацю з міжнародними організаціями, зокрема Японською асоціацією музеїв, для допомоги у відновленні окремих елементів комплексу. Така ситуація викликає подив і дискусії в суспільстві. Адже пропозиція повного фінансування відновлення існувала від самого початку.

Сьогодні, у 76-ті роковини загибелі Романа Шухевича, багато людей приходять до Білогорщі, щоб вшанувати пам'ять генерала. Однак символічно і водночас болісно, що пам'ятні заходи відбуваються біля зруйнованої будівлі, яка досі не відновлена. Для багатьох українців це питання виходить за межі архітектури чи музейної справи. Йдеться про ставлення до власної історії та пам'яті про людей, які боролися за незалежність країни. Адже кожен день, коли музей залишається зруйнованим, для частини суспільства виглядає як прояв байдужості до історичного спадку.

Попри фізичне знищення будівлі, сам музей продовжує існувати — принаймні у цифровому форматі. Сьогодні всі охочі можуть відвідати онлайн-тур музеєм Шухевича, який дозволяє побачити експозицію такою, якою вона була до російського удару. Цей віртуальний простір нагадує не лише про постать генерала, а й про важливість збереження історичної пам'яті — навіть тоді, коли матеріальні символи цієї пам'яті намагаються знищити. [3D тур на сайті: <https://pocketcityar.if.ua/tests/3dtour/>]

Історія Романа Шухевича — це історія боротьби за свободу, яка триває і сьогодні. І питання відновлення його музею в Білогорщі залишається важливим символом того, наскільки українське суспільство готове берегти свою пам'ять і свою історію.

Осип Гнатик

В МЗС РОЗКРИЛИ, ЯК В УГОРЩИНІ З КУЛЕМЕТАМИ ЗАХОПЛЮВАЛИ УКРАЇНСЬКИХ ІНКАСАТОРІВ

Скриншот з угорського відео

Бійці угорського Антитерористичного центру, які затримували інкасаторів українського Ощадбанку 5 березня 2026 року на кільцевій дорозі Будапешта, мали на озброєнні БТР, кулемети і гранатомети.

У зовнішньополітичному відомстві зазначили, що здійснюване інкасаторами перевезення цінностей з ав-

стрійського Raiffeisen Bank International за міжбанківським контрактом було оформлене згідно з усіма правилами перевезень та митними процедурами.

"Угорська сторона знала про те, що інкасатори не були озброєні, водночас затримання громадян України здійснювалося угорським Антите-

рористичним центром. До затримання було задіяно бронетранспортер, бійці Антитерористичного центру, які проводили затримання, мали на озброєнні кулемети та гранатомети".

Окрім того, стало відомо про умови утримання затриманих інкасаторів, їхні свідчення вказують на грубі по-

рушення Угорщиною своїх міжнародно-правових зобов'язань, заявили в МЗС України.

Нагадаємо:

Семеро українських інкасаторів повернулись в Україну ввечері 6 березня. Ощадбанк та МЗС України вимагають від Угорщини повернути цінності банку та автомобілі, які здійснювали перевезення.

Водночас від Будапешта продовжують лунати звинувачення, що захоплені кошти можуть належати "українській військовій мафії".

Нацбанк України пропонує Єврокомісії стати незалежним арбітром у справі викрадених Угорщиною інкасаторів.

Марія Ємець,
Станіслав Погорілов
Джерело: "Європейська правда"
з посиланням на повідомлення МЗС України

СТИПЕНДІЙНІ ПРОГРАМИ КС «БУДУЧНІСТЬ»

BCU FINANCIAL ПІДТРИМКА МОЛОДИХ ЛІДЕРІВ УКРАЇНСЬКО-КАНАДСЬКОЇ ГРОМАДИ

Щороку Кредитова спілка «Будучність» (BCU Financial) інвестує у майбутнє українсько-канадської громади, надаючи стипендії своїм членам, які здобувають середню або вищу освіту. Ці програми спрямовані на підтримку молоді, яка поєднує високі академічні досягнення з активною громадською діяльністю, та надихають нове покоління лідерів, здатних розвивати і зміцнювати українську присутність у Канаді.

Стипендії BCU Financial відзначають не лише успіхи у навчанні, але й відданість громадській роботі, волонтерству та розвитку української культури. За роки існування програми кредитова спілка підтримала понад 135 студентів, інвестувавши у їхню освіту та майбутнє більше ніж 185 000 доларів, що є вагомим внеском у розвиток молодих талантів та майбутніх провідників громади.

Критерії участі

До участі у стипендійних програмах запрошуються студенти віком до 30 років, які поєднують успішне навчання з активною волонтерською діяльністю в українсько-канадській громаді. Кандидати повинні мати середній академічний бал не нижче В, відповідати додатковим вимогам конкретної стипендії та бути членами BCU Financial – Кредитової спілки «Будучність» щонайменше два роки. Винятком є програма Нова Будучність (Nova Buduchnist Bursary), для якої умова тривалості членства не застосовується.

Необхідною частиною заявки є оцінка рекомендаційних осіб. Кожен кандидат повинен подати дві заповнені форми Referee Evaluation Form, що підтверджують лідерські якості та активність у громадському житті. Листи-рекомендації у довільній формі не приймаються — лише офіційні форми оцінювання.

Стипендії BCU Financial у 2026 році

У 2026 році Кредитова спілка «Будучність» пропонує шість стипендійних програм для студентів різних етапів навчання:

1. BCU High School Scholarship – Стипендія для випускників середньої школи

Програма підтримує випускників, які планують розпочати навчання у коледжі чи університеті, демонструючи поєднання академічних досягнень та активної громадської позиції.

Вимоги: вступ до акредитованого університету або коледжу; початок навчання у наступному академічному році.

Сума: \$1 500 (до 2 стипендій)

2. BCU Founder Scholarship – Стипендія засновників Кредитової спілки «Будучність»

Створена на честь 25 українських іммігрантів, які у 1952 році заснували Кредитову спілку «Будучність». Відзначає студентів, що продовжують традицію підприємливості та громадської активності. Вимоги: на-

вчання у коледжі за програмою сертифіката або диплома.

Сума: \$1 500 (до 2 стипендій)

3. BCU Post-Secondary Scholarship – Стипендія для студентів вищих навчальних закладів

Програма для студентів, які поєднують успіхи у навчанні з активною участю у житті українсько-канадської громади. Принаймні одна стипендія щороку призначається студенту, який вивчає українські студії. Вимоги: навчання у коледжі або університеті за будь-якою спеціальністю.

Сума: \$2 000 (до 4 стипендій)

4. Wolodymyr Klish Memorial Scholarship – Меморіальна стипендія Володимира Кліша

Названа на честь одного із засновників кредитової спілки «Будучність» та її першого голови. Відзначає студентів з високими академічними результатами та активною громадянською позицією. Вимоги: навчання у сфері бізнесу або фінансів у вищому навчальному закладі.

Сума: \$2 500 (1 стипендія)

5. Oksana Prociuk Leadership Scholarship – Стипендія лідерства імені Оксани Процюк

Названа на честь колишньої голови та генеральної директорки BCU Financial, відомої своєю багаторічною діяльністю на благо громади. Відзначає студентів, які проявляють лідерські якості, громадську активність та академічну успішність. Вимоги:

завершення щонайменше одного року бакалаврської програми; середній бал не нижче В+.

Сума: \$2 500 (до 2 стипендій)

6. BCU Nova Buduchnist Student Bursary – Стипендія «Нова Будучність» для студентів з України

Підтримує студентів з України, які були змушені залишити країну через війну та продовжують навчання в Канаді. Вимоги: перебування у Канаді за програмою CUAET Study Permit; членство у програмі Nova Buduchnist; навчання на повній формі у коледжі або університеті (бакалаврат чи магістратура).

Сума: \$1 000 (до 5 стипендій)

Термін подання заявок: 31 березня 2026 року.

Стипендійні програми Кредитової спілки «Будучність» (BCU Financial) є не просто фінансовою підтримкою — вони є інвестицією у майбутнє українсько-канадської громади. Підтримуючи студентів, які поєднують навчання з активною громадською діяльністю, організація сприяє формуванню нового покоління лідерів та професіоналів, здатних зберігати і розвивати українську культурну спадщину в Канаді. Саме такі ініціативи допомагають молодим людям реалізувати свої амбіції, розвивати лідерські якості та робити вагомий внесок у розвиток громади.

Аня Яциняк

ПАРАЛІМПІАДА 2026 КОЛИ НЕЙТРАЛЬНІСТЬ ПЕРЕТВОРЮЄТЬСЯ НА ІЛЮЗІЮ

→ Закінчення з стор. 2

тих, хто став жертвою війни. Чи можна назвати це справжньою нейтральністю? Багато хто має серйозні підстави сумніватися.

У цьому контексті особливо важливою є позиція тих країн і інституцій, які відкрито виступили проти повернення російських і білоруських спортсменів до міжнародного спорту.

Подяки заслугове Паралімпійський комітет Естонії та інші організації, які заявили про бойкот або вирішили не брати участі у церемоніях Ігор. Такі кроки демонструють, що принципи та моральна відповідальність залишаються важливими для частини міжнародної спортивної спільноти. Окремої вдячності заслугове комісар Європейського Союзу з питань спорту Гленн Мікаллеф. Він послідовно та відкрито захищає європейські цінності, виступаючи проти повернення російських та білоруських спортсменів до міжнародних змагань, поки триває війна.

Ситуацію ще більше ускладнила заява президента Міжнародного паралімпійського комітету Ендрю Парсонса, зроблена 6 березня. За його словами, у майбутньому до участі в

Паралімпійська збірна України. Фото: paralympic.org.ua

Паралімпійських іграх можуть бути допущені поранені російські військові, які брали участь у війні проти України. Це питання виходить далеко за межі спортивної етики. Воно ставить фундаментальне моральне запитання: чи можуть люди, які брали участь у війні агресії, представляти свою державу на міжнародному спортивному святі, яке символізує мир і людську гідність?

Попри всі політичні та моральні виклики, українські спортсмени демонструють неймовірну силу духу. Уже в перший день Паралімпійських ігор у Мілані-Кортіні 7 березня українська збірна здобула шість медалей. Наразі в активі команди десять нагород: три золоті, дві срібних та п'ять бронзових. Завдяки цьому Україна посідає друге місце у загальному медальному заліку, поступаю-

чись лише Китаю. Цей результат не просто спортивне досягнення. Це символ стійкості країни, яка четвертий рік поспіль веде боротьбу за своє існування. Багато українських паралімпійців тренувалися під звуки повітряних тривог, пережили евакуації, втрату домівок або близьких. Їхні перемоги це перемоги людського духу над обставинами, які здавалися б непереборними.

Коли жертви агресії змушені мовчки змагатися поруч із представниками держави-агресора, виникає питання: чи не підриває це саму моральну основу паралімпійського руху?

Українська команда продовжує виступати з гідністю і демонструє світові приклад справжньої сили. Хочеться вірити, що українські спортсмени збережуть цю стійкість до самого завершення Ігор, і що їхня мужність стане нагадуванням для міжнародної спільноти: нейтральність не може означати байдужість до несправедливості. Справжній дух Паралімпіади це не лише медалі. Це правда, гідність і незламність. І саме ці якості сьогодні уособлюють українські спортсмени.

Надя Герелюк

БЛИЗЬКИЙ СХІД НА МЕЖІ ЕСКАЛАЦІЇ

Світ стрімко входить у фазу нової турбулентності. Лише за минулу добу Іран здійснив атаки одразу проти кількох держав — Туреччини та Азербайджану. Паралельно загострюється ситуація в російсько-українській війні, а країни Близького Сходу та Сполучені Штати дедалі уважніше придивляються до українського досвіду протидії безпілотникам.

За наявною інформацією, російські війська готуються до нової масованої повітряної атаки із застосуванням стратегічної авіації. У відповідь Сили оборони України здійснили нічну атаку дронами по військових об'єктах в Енгельсі та Саратові. Повідомляється про перебої з електропостачанням, а місцева влада назвала удар одним із наймасовіших за останній рік.

Тим часом Москва заявила про атаку на російський танкер зі скрап-леним газом у Середземному морі. Російська сторона звинуватила Україну, хоча водночас пролунали версії про запуск безпечних катерів із узбережжя Лівії. Ситуація залишається заплутаною, однак очевидно одне: міжнародні води дедалі частіше стають ареною силових інцидентів.

Міністерство оборони Туреччини повідомило про спробу атаки іранською балістичною ракетою — її було збито. Згодом з'явилася інформація про удар безпілотниками по

аеропорту в Нахичувані (Азербайджан). Є постраждалі. Баку викликав посла Ірану для пояснень.

Фактично за кілька днів під ударами опинилися країни Перської затоки, Туреччина та Азербайджан. Лунають побоювання, що потенційними цілями можуть стати й європейські держави. Хоча Іран має ракети, здатні досягати Європи, наразі не спостерігається готовності інших країн відкрито виступити на його боці — а саме це є ключовою передумовою для переростання регіонального конфлікту у світовий.

Американські джерела повідомляють про безпрецедентний інцидент: в Індійському океані підводний човен США потопив іранський військовий корабель торпедою — вперше з часів Другої світової війни. Ця подія стала символом переходу конфлікту в нову фазу, де морський компонент знову відіграє ключову роль.

Водночас з'являються прогнози, що можливе протистояння за участі

США може тривати до 100 днів або навіть довше. Для України це означає ризик перерозподілу військової допомоги та потенційний тиск на енергетичні ринки.

Дрони як головний виклик

Однією з найбільших несподіванок для країн Близького Сходу та США стала ефективність ірано-російських безпілотників. Системи ППО, створені для перехоплення літаків і балістичних ракет, виявилися менш ефективними проти повільних і низьколітаючих дронів. До того ж використання дорогих ракет типу Patriot для знищення відносно дешевих безпілотників виявилось економічно не вигідним.

За повідомленнями західних медіа, Пентагон і принаймні одна з держав Перської затоки ведуть переговори щодо закупівлі українських FPV-дронів-перехоплювачів. Саме Україна, яка вже понад два роки веде повномасштабну війну, накопичила унікальний досвід у боротьбі з масованими атаками дронів.

Президент України Володимир Зеленський підтвердив, що партнери звертаються до Києва по експертизу та технологічні рішення. При цьому наголошується: будь-яка допомога можлива лише за умови, що вона не

послабить обороноздатність самої України. Окремо розглядається можливість обміну українських технологій на ракети для систем Patriot.

Чи наближається світ до третьої світової?

Питання, яке дедалі частіше звучить у міжнародному інформаційному просторі: чи стоїмо ми на порозі глобальної війни? Відповідь неоднозначна.

З одного боку, розширення зон конфлікту та нові удари по різних країнах справді створюють небезпечну тенденцію. З іншого — для світової війни необхідна широка коаліційність із обох сторін, а наразі такої конфігурації не спостерігається.

Світ входить у період стратегічної невизначеності. Проте вже сьогодні очевидно: Україна стала не лише форпостом європейської безпеки, а й джерелом унікального військового досвіду, який шукають навіть найпотужніші держави.

І в інтересах України — як і всього світу — щоб конфлікти на Близькому Сході завершилися якнайшвидше, а глобальна ескалація залишилася лише загрозливим сценарієм, а не реальністю.

Михайло Гуцман

УКРАЇНА ДІЛИТЬСЯ ДОСВІДОМ БОРОТЬБИ З ІРАНЬСЬКИМИ ДРОНАМИ КИЇВ ГОТОВИЙ ДОПОМОГТИ ПАРТНЕРАМ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ

Україна, яка протягом кількох років щоденно протистоїть масованим атакам іранських ударних дронів, накопичила унікальний бойовий досвід у їхньому перехопленні та нейтралізації. Саме тому низка держав Близького Сходу, а також партнери зі США та Європи звернулися до України із проханням поділитися своїми знаннями та технологіями у боротьбі з безпілотниками типу Shahed-136, які дедалі частіше застосовує Іран.

Про це повідомив Президент України Володимир Зеленський, зазначивши, що українські фахівці можуть бути направлені до регіону для надання практичної допомоги на місці. Йдеться передусім про експертів у сфері перехоплення ударних безпілотників, адже за роки повномасштабної війни Україна фактично стала одним із світових лідерів у цій галузі.

Від осені 2022 року Росія активно застосовує іранські дрони-камікадзе Shahed-136 для атак на українські міста, енергетичну інфраструктуру та військові позиції. Ці відносно дешеві безпілотники, їхня вартість становить приблизно 50 тисяч доларів, стали одним із головних інструментів повітряного терору. У відповідь Україна змушена була швидко розробити нові методи захисту. За чотири роки війни українські військові інженери та підрозділи протиповітряної оборони створили ефективні системи виявлення, перехоплення та знищення таких безпі-

Президент України В. Зеленський

лотників, зокрема за допомогою спеціальних дронів-перехоплювачів.

Саме цей практичний досвід сьогодні викликає значний інтерес серед міжнародних партнерів.

За словами президента України, лише за кілька днів Іран здійснив масовані атаки, застосувавши понад 800 ракет різних типів і більше ніж 1,400 ударних безпілотників. Ці атаки створюють серйозну загрозу не лише для регіональної безпеки, але й для стабільності світових енергетичних ринків. «Саме іранські ракети та безпілотники становлять головну загрозу для вільного судноплавства та можуть дестабілізувати світові ціни на нафту, нафтопродукти та газ», наголосив Зеленський. Іранські безпілотники вже стали серйозною проблемою для низки держав Перської затоки. Серед країн, які зазнали атак або перебувають під потенційною загрозою, - Об'єднані Арабські Емірати, Бахрейн, Кувейт, Катар, Саудівська Аравія та Йорданія. Ці держави є союзниками США або приймають на своїй території американські вій-

ськові бази, що робить їх потенційними цілями для Тегерана.

Президент України повідомив, що вже провів переговори з лідерами кількох держав регіону, зокрема з керівництвом Об'єднаних Арабських Еміратів, Катару, Бахрейн та Йорданії. Найближчим часом плануються також переговори з представниками Кувейту та інших країн Близького Сходу. «Усі вони відкрито говорять про серйозний виклик: іранські ударні дрони, це ті самі "шахеда", які протягом цієї війни атакують наші міста, села та інфраструктуру», зазначив Зеленський. Українські фахівці, за його словами, можуть працювати безпосередньо в регіоні. Команди експертів уже координують можливі формати співпраці.

Водночас Київ наголошує: будь-яка допомога іншим державам не повинна послабити обороноздатність самої України. «Наші партнери звертаються до нас по допомогу, за експертною допомогою та реальними оперативними рішеннями щодо захисту від "шахедів". Але будь-яка наша участь буде можливою лише за умови, що вона не зменшить наші власні оборонні можливості», підкреслив президент України.

Україна також розглядає таку співпрацю як можливість посилити дипломатичні позиції держави та отримати додаткову підтримку від союзників. Зокрема, Київ зацікавлений у розширенні постачання сучасних систем протиповітряної оборони, серед яких ключову роль відіграють

комплексні системи протиповітряної оборони Patriot «Patriot» (MIM-104 Patriot air defense system).

Зеленський також закликав країни Європейського Союзу, європейських партнерів та держави країн «Великої сімки» (G7) активніше діяти для нейтралізації військового потенціалу Ірану. «Ми готові допомагати захищати життя, обороняти цивільне населення та підтримувати реальні кроки для стабілізації ситуації, зокрема для відновлення безпечного судноплавства в регіоні», наголосив він.

Після років протистояння масованими атаками безпілотників Україна фактично стала державою з одним із найбільших у світі практичних досвідів у сфері протидії дронам. Системи раннього виявлення, мобільні групи перехоплення, використання спеціалізованих дронів-перехоплювачів та інтеграція різних рівнів протиповітряної оборони, усе це створило нову модель захисту від повітряних загроз.

Сьогодні цей досвід може стати важливим елементом міжнародної безпеки. Україна, яка першою зіткнулася з масштабним застосуванням іранських безпілотників на полі бою, тепер допомагає іншим державам підготуватися до подібних викликів. Історія війни доводить: технології та знання, здобуті у боротьбі за власну свободу, можуть стати важливим внеском у безпеку всього світу.

Надія Лемко

ЄДНІСТЬ У ВІРІ:

590 СИМВОЛІВ ПІДТРИМКИ ВІД УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ СВЯТОГО ДИМИТРІЯ

590 вишитих хрестів для воїнів.

о. Іван Паліса під час освячення.

Нещодавно Жіноче Коло при Українській католицькій церкві Святого Димитрія здійснило особливу ініціативу на підтримку українських захисників: членкині організації власноруч вишили 590 хрестів для воїнів, які сьогодні боронять Україну. Цей символ віри, надії та духовної сили став знаком глибокої поваги й вдячності мужнім чоловікам і жінкам, які щоденно ризикують життям заради свободи своєї держави.

Разом із ламінованими молитовними картками хрести були освячені та передані до України для військових на передовій. Освячення звершив о. Іван Паліса, який звернувся до член-

кинь Жіночого Кола зі щирими словами підтримки та благословення.

Організатори висловлюють щиру подяку Оресту Пуцаку та Оксані Струк, власникам Trident Associates Printing, за виготовлення ламінованих молитовних карток, а також Юрію Ліпарю, який забезпечує доставку хрестів безпосередньо українським військовим.

Учасниці ініціативи постійно моляться за захист українських воїнів і просять у Бога, щоб кожен із них повернувся додому живим і здоровим.

Надя Герелюк

КАНАДСЬКИЙ МОНЕТНИЙ ДВІР ПРЕДСТАВИВ НОВУ ВЕСНЯНУ МОНЕТУ-ПИСАНКУ

Канадський монетний двір (Royal Canadian Mint) представив нову колекційну монету з популярної серії українських писанок, щорічного випуску, який уже десятий рік поспіль поєднує українські народні традиції з канадським нумізматичним мистецтвом.

Серія писанок, започаткована у 2016 році, стала однією з найпопулярніших серед колекціонерів. Саме перша монета була новаторською, адже вона стала першою у світі монетою яйцеподібної форми, що одразу привернуло увагу нумізматів у різних країнах. Успіх був настільки значним, що весь тираж швидко розкупили, і відтоді Канадський монетний двір продовжує випускати писанку щороку.

За десять років існування серії було створено 19 монет. Серед них: 11 срібних писанок - основна щорічна серія, яка виходить з 2016 по 2026 рік; 8 золотих монет-писанок - спеціальні колекційні випуски, що з'являються з 2019 року.

Над дизайном цього річного срібної монети вже другий рік поспіль працює канадська художниця українського походження Наталя Кит, засновниця студії Ancient Roots Designs. Вона є відомою писанкаркою з провінції Онтаріо, чії роботи поєднують традиційні українські символи з мотивами природи, сезонності та народного мистецтва. Це вже четверта співпраця художниці з Канадським монетним двором. Її мистецтво раніше з'являлося на монеті-писанці "Tree of Life" (2020), а також на срібних писанках 2023 та 2025 років. Як розповідає авторка, її творчість часто надихається дитячими спогадами, зв'язком із природою та першими весняними квітами. Дизайн монети 2026 року присвячений перших ознакам весни. На кольоровій композиції зображено: вербові котики, незабудки та проліски. Ці ранні квіти з'являються одними з перших після зими і підтримують перших запилювачів у теплі сонячні дні. Композицію обрамлюють традиційні геометричні орнаменти та давні символи, які уособлюють сили природи — землю, сонце та відродження життя. Поєднання яскравих кольорів і блиску 99,99% чистого срібла ство-

рює ефектний контраст, адже частина дизайну спеціально залишена у природному срібному блиску металу. Монета стає символічною квітковою композицією, що уособлює надію, відродження та гармонію природних циклів.

Писанка давно стала одним із найвідоміших символів української культури у світі. Вона добре впізнавана навіть поза українською громадою і водночас ідеально підходить для колекційних монет, адже її складні орнаменти та символіка дають змогу створювати унікальні дизайни. Саме поєднання культурної символіки та незвичної яйцеподібної форми зробило серію писанок одним із найбільш очікуваних щорічних випусків для колекціонерів. Від 2016 року ці монети стабільно входять до переліку бестселерів Канадського монетного двору і часто розкуповуються за надзвичайно короткий час.

Нову срібну писанку 2026 року можна замовити на офіційному сайті Royal Canadian Mint. Станом на сьогодні її вартість становить 299,95 канадських доларів. Ювілейний десятий рік серії ще раз підтверджує популярність цієї традиції. Для колекціонерів, поціновувачів мистецтва та української культури монета-писанка залишається не лише інвестиційним предметом, а й витонченим символом весни, надії та відродження.

Фото: Royal Canadian Mint
Надія Лемко

Ucrainica Research Institute
Invites you to a lecture by Anatoliy Gruzd

Who's Telling the Story of the Russia-Ukraine War on Telegram?

Friday, March 20, 2026
Time: 7:00 PM
Place: Westminster Room – Old Mill, Toronto
21 Old Mill Road, Toronto

Anatoliy Gruzd is a Co-Director of the Social Media Lab, Canada Research Chair and Professor at Toronto Metropolitan University. As a computational social science researcher, Anatoliy explores how social media changes how people and organizations communicate, collaborate, and disseminate (mis)information.

Visit www.ucrainica.ca for more information and to print a parking pass

UCRAINICA RESEARCH INSTITUTE | BCU Foundation | Delta Energy Group

ЗОЛОТА ПИСАНКА НОВА КОЛЕКЦІЙНА МОНЕТА КАНАДИ ЯК СИМВОЛ ТРАДИЦІЇ, КРАСИ І НАДІЇ

Канада вже давно стала однією з небагатьох країн світу, де українська культурна спадщина не лише зберігається, а й знаходить нові сучасні форми вираження. Одним із яскравих прикладів цього є серія колекційних монет-писанок, яку з 2016 року випускає Канадський монетний двір (Royal Canadian Mint).

У 2026 році до цієї престижної серії додалася нова, надзвичайно вишукана колекційна монета, золота писанка, яка вже привернула увагу колекціонерів і поціновувачів українського мистецтва не лише в Канаді, але й далеко за її межами. Нова монета стала восьмою золотою писанкою у знаменитій канадській серії. Вона виготовлена з чистого золота 99,99% та має номінал 250 канадських доларів. Тираж цієї унікальної монети є надзвичайно обмеженим лише 350 екземплярів. Саме тому вона вже вважається однією з найексклюзивніших позицій у колекційній нумізматиці Канади. Вартість монети становить 17 999,95 канадських доларів, що відображає не лише високу ціну дорогоцінного металу, але й унікальність її художнього виконання та символічного значення.

На сайті монетного двору зазначається, що монета у формі яйця, прикрашена складними орнаментами, вшановує мистецтво української писанки та її незмінну символіку оновлення і надії.

Центральним елементом дизайну стала стилізована троянда. У традиції писанкарства троянда часто зображується з вісьмома пелюстками, що символізують гармонію та досконалість. Водночас вона нагадує сяйво зірки, поєднуючи стародавню символіку з образом світла, любові та життєвої енергії. Навколо троянди розташовані рослинні та геометричні мотиви, кожен з яких має власне символічне значення: колочки символізують захист, силу та зв'язок із королівською гід-

ністю і духовністю; бутони означають оновлення та народження нового життя;

переплетені лози уособлюють розвиток, витривалість і безперервність життя. Таким чином орнамент створює складну композицію, яка поєднує традиційне українське символічне мислення із сучасною художньою інтерпретацією.

Дизайн монети створили два канадські митці — Стівен Розаті та Дейв Мельничук. Дейв Мельничук є членом Українського музею Канади, філія Онтаріо, що у Торонто та вже неодноразово працював над дизайном монет-писанок для Канадського монетного двору. Саме він створив основну композицію на звороті монети, де центральне місце займає троянда. Митець розповів, що джерелом його натхнення стала особиста сімейна історія. За словами художника, коли він дізнався, що центральним мотивом нової монети має бути троянда, він одразу згадав сад своєї бабусі на півночі Онтаріо. «Біля паркану навколо її дому росли кущі троянд. Вона любила свій сад так само, як любила життя. Я хотів передати в дизайні монети частину її радості та краси духу, які вона знаходила у квітах», — розповів Дейв Мельничук. На аверсі монети зображено портрет британського монарха — Чарльза III, виконаний канадським художником Стівеном Розаті.

Особливістю монети є виняткова складність гравіювання. Поєднання глибокого рельєфу, полірованих поверхонь і тонких декоративних ліній створює враження справжньої писанки, виконаної у дорогоцінному металі. У процесі виробництва використовуються найвищі стандарти карбування, що дозволяє передати навіть найдрібніші деталі орнаменту.

Фото: Royal Canadian Mint
Надія Лемко

ІСТОРІЯ, ЩО ЄДНАЄ ПОКОЛІННЯ: СПАДЩИНА КАРТОК ТА КАЛЕНДАРІВ ВІД BARAN PUBLISHING

Дарія Баран-Бойер.

На початку лютого в місті Тандер-Бей у рамках ініціативи українського клубу «Крила», яку реалізує Ліга Українців Канади-Тандер-Бей, відбулася пізнавальна зустріч, присвячена історії родинного видавництва Baran Publishing та ролі українських вітальних листівок і календарів у збереженні культури в діаспорі.

Історія українського видавництва ім. Тараса Барана (Baran Publishing) бере свій початок у 1950-х роках у Монреалі. Саме там Тарас Баран започаткував справу, яка з часом перетворилася на важливу складову культурного життя української громади в Канаді. Від невеликого родинного підприємства ініціатива виросла у знане видавництво, продукція якого знаходила своїх адресатів у домівках по всій Канаді.

Сьогодні справу продовжує його донька Дарія Баран-Бойер, для якої це не лише бізнес, а передусім родинна місія. Як зазначає пані Дарія: «Моя мета пропонувати продукцію для широкого кола споживачів: від тих, хто глибоко занурений у свою культуру, до тих, хто лише прагне відкрити для себе власну спадщину. Особисто я пишаюся тим, що ці продукти допоможуть моїм дітям цінувати їхнє українське коріння».

Ці слова виразно підкреслюють головну ідею діяльності видавництва, бути містком між поколіннями.

У час, коли українська громада формувалася та шукала способів зберегти свою ідентичність далеко від Батьківщини, поява українських різдвяних і великодніх листівок мала особливе значення.

Ці картки були не просто засобом привітання. Вони ставали носіями мови, традиційних образів і символіки, духовного змісту та мистецької естетики. До їх створення долучалися українські художники, іконописці та графіки, що надавало виданням високої мистецької якості та впізнаваного стилю. Образи храмів, зимових українських пейзажів, різдвяної шопки, писанок і великодніх композицій допомагали зберегти культурну пам'ять і передавати її наступним поколінням.

Окрім листівок, Baran Publishing видавало українські календарі, які впродовж десятиліть були невід'ємною частиною домівок українців у Канаді. Календарі поєднували практичну функцію з культурною: містили церковний календар, ук-

раїнські свята, історичні дати, ілюстрації та тексти, що підтримували зв'язок із рідною традицією.

Поширення продукції здійснювалося через парафії, громадські організації та мережі діаспори. Таким чином, видавництво стало частиною живої громади, а його продукція — інструментом єднання.

Особливий зв'язок ця історія має з Тандер-Бей, де українська громада відіграла активну роль у культурному житті регіону. Вечір у рамках ініціативи «Крила» став нагодою не лише згадати історію видавництва, а й осмислити його вплив на громаду. Дарія Баран-Бойер, яка поділилася історією родинної справи, відкрила архівні матеріали та особисті спогади. Можливість побачити оригінальні видання та почути історії їх створення стала справжнім відкриттям для присутніх.

У час стрімких технологічних змін ця зустріч спонукала до роздумів: чи не втрачаємо ми чогось важливого разом із відходом друкованого слова? Можливо, паперова листівка з кількома щирими словами, написаними від серця, і сьогодні має особливу цінність — як знак уваги, тепла й живого зв'язку між людьми.

Захід відбувся за підтримки та часткового фінансуванням Фонду розвитку громад «Temerty Community Development Fund» при Шевченківській фундації.

Надія Герелюк

Виставка карток Тараса Барана.

ЯК ЗМІНИЛАСЯ МІГРАЦІЯ УКРАЇНЦІВ ЗА РОКИ ВЕЛИКОЇ ВІЙНИ

Опубліковані свіжі дані про українських біженців за кордоном. Це дослідження Центру економічної стратегії.

- Зараз 5,6 мільйона українців, які виїхали, тікаючи від розпочатої Росією повномасштабної війни, живуть поза межами своєї країни. Основну категорію становлять жінки та діти. Водночас третина з тих, хто виїхав торік, – юнаки віком від 18 до 22 років.
- Більшість українців, за даними дослідження, не покладаються лише на соціальну допомогу країни перебування. 60% українських мігрантів працевлаштовані, хоча переважно – не за фахом.
- Близько 20% уже не перебувають під тимчасовим захистом. Серед тих, хто досі має цей статус, значна частина розглядає різні варіанти, щоб закріпитися за кордоном, іноді висловлюючи готовність залишитися нелегально. А 1,2 мільйона осіб мають намір повернутися в Україну, хоча частина з них готова емігрувати знову.

Проект Радіо Свобода «Ти як?» розповідає про міграційні тенденції українських біженців після чотирьох років повномасштабної війни.

За даними Центру економічної стратегії, кількість біженців з України зросла у 2025 році на 400 тисяч у порівнянні із 2024 роком.

Із нарахованих нині 5,6 мільйонів українських воєнних мігрантів, за словами старшої дослідниці Ірини Іпполітової, 4 мільйони виїхали через український кордон. Ще близько 300 тисяч – через територію Росії і Білорусі. А 1,3 мільйона, за даними ООН, стали мігрантами в РФ і Білорусі.

«З хорошого – за календарний рік в нас все-таки зменшилася кількість виїздів через західні кордони. Якщо у 2024 році прикордонні служби оцінювали чисті виїзди у 460 тисяч осіб, то у 2025 році – вже 300 тисяч. Тобто люди продовжують виїжджати, але тенденція йде на зменшення, навіть незважаючи на те, що у 2025 році дозволили виїзд чоловікам від 18 до 22 років».

Хто вони – біженці з України?

За даними дослідження, з серпня 2025-го, коли для юнаків 18-22 відкрили кордон, до листопада 2025 року його перетнули 100 тисяч осіб. Водночас говорити про ефективність такого рішення поки зарано, каже Іпполітова.

«Якщо загалом за 2025 рік в нас виїхало через західні кордони близько 300 тисяч людей, то третина всіх чистих виїздів – це чоловіки віком 18-22 років. Це приблизно кожен сьомий чоловік. Як бачимо, всі не виїхали, і більшість охочих виїхали в перші місяці – надалі тенденція зменшується».

Загальна мета рішення, щоб зменшити виїзд школярів разом із батьками. За кількістю тимчасових захистів, які отримують українські діти віком 14-17 років, ми бачимо

Українсько-польський кордон, серпень 2025 р.

зменшення після вересня 2025-го року. Основні виїзди цієї категорії школярів відбуваються, як правило, влітку, після закінчення навчального року в Україні. Тобто повністю проаналізувати ефективність цього рішення можна буде вже у 2026-му році».

Основною категорією українських воєнних мігрантів залишаються жінки – вони становлять 40% від загальної кількості біженців. Частина дітей до 18 років – 31%, а чоловіків – 29%.

Понад третина (37%) родин українських біженців – це сім'ї з дітьми. Частина неповних родин (коли виїхали лише мама або лише тато з дітьми) і повних родин (коли виїхали обоє батьків з дітьми) майже однакова – 19 і 18% відповідно.

Одинокі люди або пари без дітей становлять 37% воєнних мігрантів. А 17% – це родини з дорослими дітьми, тобто декілька поколінь, серед яких немає неповнолітніх.

Частина пенсіонерів серед біженців становить 9%. Водночас 5% – це літні люди, які перебувають за кордоном парою або самі без дітей і онуків.

«Частина пенсіонерів, людей передпенсійного віку залишається невеликою. Переважно з України виїжджають працездатні люди або діти. І також це люди з досить високим рівнем доходу».

Більшість біженців до виїзду проживали у східних і південних областях України (52%), а також у Києві та Київській області (24%).

71% мають вищу освіту (ступінь бакалавра або вище), і стільки ж були працевлаштованими в Україні до виїзду.

Фінансове становище мігрантів

Найчастіше українці після початку широкомасштабного вторгнення для міграції обирали Німеччину та Польщу. Загалом у цих двох країнах перебуває 43% від загальної кількості воєнних біженців з України.

Частина працевлаштованих становить 60%. Водночас, каже Ірина Іпполітова, 54% працюють не за спеціальністю, яку мали в Україні.

Лише 14% біженців можна назвати умовно «бідними» – це люди, які зазначили, що змушені економити

на одязі чи їжі.

За словами дослідників, найчастіше йдеться про пенсіонерів або тих, хто не працює.

«Люди, які працюють, як правило, мають рівень доходу досить хороший. Він не завжди вищий, ніж був в Україні, але він середній. Загальна тенденція

така: ті, хто мав низький дохід в Україні, децю «підтягуються» до середнього рівня, а ті, хто мав високий дохід, навпаки, трохи знижуються до середнього».

Позитивні тенденції бачимо у вивченні мови. Це дуже сильний інструмент для інтеграції: ті, хто знають мову, можуть претендувати на кращу роботу й не змушені погоджуватися на роботу, які не відповідає спеціалізації».

Більшість українці, за даними дослідження, не покладаються виключно на соціальну допомогу, виплати країни перебування.

Основні джерела доходів – заробітна плата, прибуток від бізнесу, заощадження. У середньому соціальні виплати становлять 17% місячного бюджету біженців з України. Децю вищою є ця частка у пенсіонерів (близько 30%) та неповних родин (близько 20%).

Проблеми

Попри те, що під час опитування воєнні мігранти зазначали про наявність соціальних зв'язків у новій країні – друзів, активне спілкування з діаспорою, – лише 17% відповіли, що не мають жодних проблем.

Серед основних труднощів вони називають сум за домом і близькими, невизначеність щодо майбутнього, складнощі з вивченням мови та пошуком роботи.

Під невизначеністю біженці, зокрема, мають на увазі відсутність чіткої інформації про те, що буде після завершення режиму тимчасового захисту, який звершиться у березні 2027-го, оскільки багато країн досі не озвучили своєї подальшої політики.

Економіст Центру економічної стратегії Лазар Левченко каже: близько 20% українських біженців повідомили, що уже не перебувають на тимчасовому захисті – їх кількість може становити приблизно 870 тисяч людей:

«Серед тих 80%, хто досі на тимчасовому захисті, велика частина біженців розглядатиме різні шляхи закріпитися за кордоном – як у країні-перебування, так і в іншій країні за кордоном. Іноді навіть висловлюють бажання залишитися нелегально, якщо після завершення тимчасового захисту не зможуть перейти

на інший статус. 1,2 мільйона розглядають повернення в Україну після завершення тимчасового захисту. Але частина готова повернутися в Україну лише тимчасово, щоб потім емігрувати знову».

Хто готовий повернутися?

Наразі певною мірою готові повернутися додому 43% опитаних – за умови завершення війни, гарантій безпеки та відновлення авіасполучення, йдеться у дослідженні.

Водночас 36% заявили, що не планують або ще не вирішили повернутися.

Серед тих, хто менш схильний до повернення, – чоловіки, молодь та родини з дітьми. Для перших двох категорій важливим чинником міграції додому є скасування обмежень, пов'язаних із воєнним станом.

Натомість більше готові повернутися ті, в кого в Україні залишилися родина, партнери, а також ті, хто до виїзду мав високий дохід вдома.

Лазар Левченко зазначає, що мотиви повернення залежать від життєвих обставин. Дослідники виокремили такі чотири кластери воєнних мігрантів:

- «Життєва траєкторія». До цієї групи належать переважно молоді, неодружені, мобільні люди. Вони частіше не перебувають під тимчасовим захистом, що робить їх менш залежними від змін політики щодо біженців.

«Біженці цієї групи частіше виїжджали з більш безпечних регіонів і мали більш прагматичну економічну мотивацію – пошук кращої якості життя за кордоном, наприклад. Вони мають найнижчі наміри повернутися серед усіх груп. І, відповідно, вони активно інтегруються. Наприклад, третина знає місцеву мову на високому рівні, велика кількість знімає житло самостійно і товаришують з місцевими. Ця інтеграція відображається і у фінансах: половина працює повний робочий день, зазвичай ця робота збігається з їхнім фахом».

- Кластер із сильним зв'язком з Україною. Ця група має емоційний або фінансовий зв'язок з країною, що формує бажання повернутися.

«Наприклад, велика частка працює на українських українських роботодавців, 55% регулярно переказують гроші родичам в Україну. Це також досить підприємлива група: кожен четвертий мав власну справу до переїзду, а 14% відкрили бізнес за кордоном. Попри переважно успішне життя за кордоном, цей кластер не розриває зв'язків із домом. Вони переважно залишаються на тимчасовому захисті й у разі його завершення частіше розглядають повернення».

INFORMATION WARFARE IN THE CANADIAN NORTH: FOREIGN INFLUENCE IN THE ARCTIC AND ITS CONSEQUENCES

Last week, from February 23 to 25, the Whitehorse Chamber of Commerce in Yukon hosted officials and investors from across Canada's North for this year's Arctic Summit.

The event, held with the support of the Canadian Institute for Arctic Security, brought together approximately 500 industry experts, government decision-makers, and Indigenous leaders to discuss issues related to sovereignty, security, infrastructure, resource development, and other critical regional priorities shaping the future of the Arctic. The summit focused on moving beyond rhetoric toward measurable action aimed at building a resilient North.

Among the topics discussed was the growing concern over foreign influence and disinformation, particularly from Russia and China, and the potential impact such activities may have on local communities.

One of the experts on the issue, who presented during the event, was Marcus Kolga, a Canadian journalist, human rights activist and one of Canada's leading analysts of foreign propaganda and influence operations.

In a recent interview with Homin Ukrainy, Kolga noted that while the main goal of disinformation is often designed to polarize society, in the Canadian North, the primary objective for the Russians appears to be the control of natural resources. According to Kolga, Russian actors frequently employ one of their most common propaganda strategies - deflection. They accuse Canada of immoral or illegal actions while engaging in that very conduct themselves.

One of the key narratives promoted through such disinformation concerns in the Canadian North is the militarization of the Arctic. Kolga noted that over the past twenty years, Russia has aggressively expanded its military infrastructure in the region while simultaneously advancing claims over vast Arctic resources beneath the seabed, extending right up to Canada's 200-mile exclusive economic zone. He also

Marcus Kolga presenting during the Arctic Summit *Photo: Kolga's LinkedIn.*

pointed out that Russia's official documents all state and instruct institutions to engage in resource expansion, essentially promoting resource-driven imperial ambitions in the region. At the same time, Canada's lawful military policy in the Arctic continuously face persistent criticism, disinformation campaigns, and Russian backlash.

"Whenever we announce that we are going to build any infrastructure in the Arctic, if we are engaging in military exercises with our allies, such as Sweden, Finland and others, Russia immediately reacts to claim that we are actually trying to provoke a conflict with them there, which often leads us to back off, because we want peaceful coexistence. That creates reflexive control, which is one of the main angles of Russian disinformation in the region", says Kolga.

In some cases, propaganda can extend so far as to influence legislation. That's how the 2009 European ban on the import of seal pelts and other seal products from Canada was established. Russian disinformation campaigns played a significant role in shaping

public perception, targeting Canadian seal hunters through false accusations of illegal activity and the circulation of images and narratives taken out of context. "No one likes to see images of seals being clumped, for example. Although in truth, there are strict regulations in Canada that prevent professional hunters from doing that. That's not how they engage in the hunt. But pictures that have been taken out of context are often used to try to malign the craft", the expert highlights.

In order to further spread their disinformation and false narratives about Northern communities and influence Canadian public opinion on them, Russians actively use social media platforms and famous online personas.

"Russia is most effective and most impactful through the use of influencers. So these are Canadians and Americans who have a very well-known online media presence, whether it's through blogs or podcasts, or even some known journalists, through whom they are able to take their propagandistic narratives from the state media level and inject them into this influencer network.

They then launder the state's fingerprints off those narratives, lending them credibility and spreading them almost organically amongst Canadian and US social media networks", says Kolga.

Taking that into consideration, the expert says the public should filter their news consumption and be mindful of their news sources.

"I would say limit your exposure to social media. Get a newspaper subscription. Trust journalists, especially mainstream ones. They are trained to handle facts. What you shouldn't be trusting is a podcaster who is maybe motivated just by making a quick buck with some advertising on his YouTube video blog or otherwise. And be aware of any sensationalist claims that those sorts of bloggers make or any sort of sensational claims that you might see on Twitter, Facebook, or any other social media feed. That's how we can personally start protecting ourselves", says Kolga.

When it comes to countering state-level propaganda, Kolga emphasizes that consistent and transparent communication between the Canadian government and Northern communities is essential.

"Since the Northern communities are the ones that are being targeted by disinformation, they'll know how it's happening. So we should be asking them and talking to them about what they're seeing and then focus our analysis on that and make sure we can develop countermeasures, like counter-narratives. It could be pre-bunking, which is a sort of preemptive inoculation against propaganda. We can then determine how best to proceed in doing that, but it requires everyone working together", notes the expert.

This information warfare will continue into the future, making it imperative for Canadians to remain vigilant and united to safeguard national security and preserve societal cohesion.

Oleksandra Chorna

U.S. DECISION TO ALLOW INDIAN PURCHASES OF RUSSIAN OIL SPARKS CONCERN FOR UKRAINE

The United States has issued a temporary 30-day waiver allowing India to purchase Russian oil stranded at sea, a move aimed at stabilizing global energy markets amid Middle East tensions. U.S. Treasury Secretary Scott Bessent described the measure as a "deliberate short-term" step to keep oil flowing, stressing it does not authorize new purchases or provide Russia with significant financial gain.

The waiver comes as millions of barrels remain stalled near the strategically vital Strait of Hormuz, through which a significant portion of global energy supplies pass. India relies heavily on imports, with roughly 90 percent of its crude sourced abroad, and

faces potential supply disruptions if the strait remains blocked.

Analysts estimate that up to 145 million barrels of Russian crude could be redirected toward India, providing temporary relief to Asian refiners. Yet the move has drawn criticism for potentially undermining sanctions designed to limit Moscow's war funding.

The international watchdog Global Witness warned that even limited sales could strengthen Russia's war effort. Its chief executive, Mike Davis, said: "Measures like this risk sacrificing Ukraine's interests in the name of stabilizing energy prices."

For Kyiv, the decision is particularly concerning. Since the start of the Russian invasion of Ukraine, Ukrainian officials have urged the West to maintain pressure on Russian energy exports, highlighting that every reduction in Russia's energy income directly affects its ability to fund the war.

While U.S. officials frame the waiver as a short-term response to extraordinary market conditions, critics argue it risks softening sanctions at a time when Ukraine relies on sustained international pressure to counter Moscow's aggression.

Nadia Lemko

THE ABSURDITY AT THE UNITED NATIONS: WHEN NEPOTISM AND PROPAGANDA REPLACE LEADERSHIP

On March 2, 2026, the United Nations Security Council convened in New York amid escalating tensions in the Middle East. However, the meeting that followed will likely be remembered not for its substance or diplomatic outcomes, but for the spectacle of loyalty and propaganda that surrounded it.

For the month of March, the United States holds the rotating presidency of the Council. Traditionally, such meetings are chaired by the country's ambassador to the UN or another senior diplomatic official. Instead, the gavel was handed to Melania Trump, the First Lady of the United States and the wife of Donald Trump. While First Ladies have occasionally participated in UN events, March 2 marked the first time a sitting First Lady presided over a Security Council meeting.

Is this really a milestone worth celebrating? Or is it a troubling precedent?

What should have been a serious diplomatic forum addressing the fate of children in conflict zones instead became something closer to a theatre of the absurd. The world's most powerful diplomatic body, responsible for maintaining international peace and security, was reduced to a display of political loyalty.

Melania Trump, by any objective measure, possesses no diplomatic experience, no policy background, and no formal governmental role beyond her marriage to the president. Yet she was entrusted with the gavel at the Security Council. Symbolism has its place in international diplomacy, but symbolism must never replace competence. Democracies do not hand positions of influence to spouses because of their surname. That is a hallmark of fragile regimes, not mature democratic institutions.

The contradiction was particularly stark. While President Donald Trump continues to lead the United States deeper into military confrontation abroad without clear congressional authorization, the White House simultaneously presents moral lectures about peace and tolerance on the world stage. American families are already burying their dead. Civilians across multiple regions are paying the price. Yet the message delivered from the Security Council chamber amounted largely to platitudes. Under Trump, competence and education is optional. Loyalty is everything. And the world sees it clearly.

This was not simply symbolism. It was nepotism and display of loyalty projected onto the global stage.

Ironically, the subject of the meeting was education for children living through conflicts and war. In current circumstances, it is of profound importance. According to the UN, some 234 million children worldwide now live in conflict-affected environments and require educational support. Of those, 85 million are entirely out of school. Briefing the Council, Under-Secretary-General for Political and Peacebuilding Affairs Rosemary DiCarlo described the moment as one of "exceptional relevance." Digital learn-

Children sit in front of what is left of their school, after it was destroyed by shelling.

ing, she noted, has become a vital lifeline for children trapped in war zones. Technology allows lessons to continue even when classrooms are destroyed or unsafe. Yet without proper safeguards, digital spaces can expose children to recruitment by armed groups, exploitation, and deepening inequality.

For Ukrainians, these concerns are not theoretical. They are a lived reality.

During the session, France's representative reminded the Council that Ukrainian children routinely have their school days interrupted by air-raid sirens. At night, many complete homework in cold underground shelters while Russian missiles and drones target their cities. Education continues, but under conditions no child should ever face.

The discussion might have been constructive, had it not descended into familiar propaganda.

The representative of the Russian Federation took the floor and declared, with striking hypocrisy, that "armed

conflict is the enemy of education." He called on the international community to ensure education remains accessible during war and warned that children deprived of schooling become vulnerable to extremism and terrorism.

The statement might have carried moral weight, if it had not come from the representative of the country responsible for systematically destroying Ukraine's educational infrastructure.

The Russian delegate went even further, insisting that "schools must remain safe spaces" and must never be attacked or used for military purposes. He then accused Ukrainian forces of targeting Russian schools and claimed that children in the Donbas region had lived under Ukrainian shelling for years.

The distortion is breathtaking. The reality is well documented. According to data compiled by the United Nations High Commissioner for Refugees, nearly 3,600 educational institutions across Ukraine have been damaged since the beginning of Russia's full-scale war.

First Lady of the United States Melania Trump during the meeting.

More than 400 schools have been completely destroyed or permanently occupied, leaving them beyond repair. Over 2,000 additional facilities have been attacked, roughly one in seven schools in the country.

The consequences have been profound. Entire regions were forced to shift to remote or hybrid learning as the unpredictability of missile strikes made normal schooling impossible. Teachers conduct classes online while students sit in bomb shelters or displaced housing far from home.

This destruction is not incidental. It is strategic. Education is where culture, history, and civic identity are passed from one generation to the next. By targeting schools, Russia is attacking more than buildings. It is attempting to fracture the cultural continuity of Ukrainian society itself. The Kremlin understands that classrooms shape the future. Destroy the classrooms, and you disrupt the transmission of language, memory, and national identity.

The strategy extends beyond physical destruction. Ukrainian families are forcibly displaced into neighboring countries or deported deeper into Russia. In occupied territories, school curricula are rewritten to promote Russian historical narratives and cultural mythology. Ukrainian language instruction disappears. Children are taught a version of history designed to erase their national identity.

In other words, the war against Ukraine is not only fought on the battlefield. It is fought in classrooms, textbooks, and the minds of children. Against this backdrop, the March session of the Security Council was more than disappointing. It was revealing.

Instead of serious leadership, the world witnessed political theatre. Instead of accountability, it heard propaganda. Instead of competence, it saw symbolism elevated above substance.

The global community deserves better. The millions of children whose futures depend on education deserve far better. The United Nations Security Council was created to safeguard international peace and stability. Yet on March 2, it served as a stage for spectacle, disinformation, and institutional erosion.

For those watching from Ukraine, a country where children learn mathematics between air-raid alarms, the contrast could not be clearer. When the world's most important diplomatic forum becomes a platform for incompetence and propaganda, it does not merely embarrass the institution.

It weakens the credibility of international leadership at a time when the world needs it most.

Nadia Gereliouk

ДІВЧИНКА, ЯКА ПЕРЕМОГЛА ГУЛАГ

"Я хочу, щоб ми були разом на небесах", – сказав у концтаборі хлопець дівчині. Їх повінчав католицький священник Антон Куява. Це сталося під час повстання політичних в'язнів у Кенгірі в ГУЛАГу. Щастя бути разом у закоханих тривало менше двох місяців, а точніше – 42 дні. Однак любов не терпить обмежень, і на війну їй байдуже – вона творить диво народження нового життя й апіорі перемагає. У Києві живе витвір їхньої любові – донька Олена Бондаренко.

Двічі засуджена за зраду, якої не було

Ольга народилася 2 березня 1926 року в селі Оріхівка Краснодонського району на Луганщині. Її шкільне дитинство випало на важку нацистську окупацію. Восени 1942 року дівчина отримала повістку на відправку в Німеччину.

"Готуючись до від'їзду, я написала великого листа своєму шкільному товаришу. Проклинала у ньому війну, німців, Гітлера. Лишила лист своїй шкільній подрузі Тоні Машенко і попросила передати адресату. Тоня при цьому розповіла мені, що у місті з'явилася якась підпільна організація, але чим вона займається і де знаходиться, не знала. Виконати моє прохання подруга не змогла, лист лишився у неї. Через це мене згодом арештували німці – 9 січня 1943 року в Оріхівку приїхав заступник начальника Краснодонської поліції Захаров і забрав мене", – згадувала Ольга Лядська.

Її подружку нацисти арештували разом із "молодогвардійцями", тому листа вона не встигла передати. Коли його знайшли – приїхали за Ольгою. Нацисти її били, але вона казала, що нічого не знає, бо й справді була далеко від цього.

Мама Ольги днювала і ночувала під поліцією. За підказкою місцевих, викупила доньку за бутиль самогону і дві "турецькі" шалі з посагу.

Через три місяці прийшла радянська влада. Почалися репресії проти місцевого населення – за перебування під окупацією. Те, що Ольгу Лядську нацисти арештували, але вона уникла покарання, було підозрілим для радянських спецслужб.

Вони зробили свій висновок – співпрацювала з нацистами, отже зрадниця. І 17-літню дівчину 2 квітня 1943 року Воєнний трибунал Уральського воєнного округу засудив на 10 років позбавлення волі з поразкою у правах ще на 5 років. І відправили в концтабір.

У післяокупаційному Краснодоні люди жваво обговорювали страту нацистами юних підпільників-антинацистів. Радянська влада вирішила написати героїчний роман для пропаганди комуністичної ідеології. Твір "Молода гвардія" спочатку запропонували написати Борису Горбатову.

Але він, приїхавши з Краснодону, відмовився це робити. Можливо, довідався, що страчена молодь була не комуністичною, а націоналістичною. Про свій вплив на цих юнаків залишили спогади провідні діячі Організації українських націоналістів Василь Кук і Євген Стахів, які діяли там.

Про міфічність роману Олександра Фадєєва "Молода гвардія", який опублікували у 1946 році, написано чи-

Ольга Бондаренко (Лядська), 1954 р.

мало. Він на вимогу Сталіна кілька разів переписував твір, використував матеріали радянської комісії, які й лягли в основу роману.

Саме через цей твір Фадєєв покінчив життя самогубством, звинувативши у передсмертному листі Сталіна у тому, що він кат. Ймовірно, письменник довідався, що в результаті фальсифікованої за романом справи постраждало близько 200 людей.

Ольгу Лядську і Зінаїду Вирікову в романі описали як зрадниць, через яких нібито, постраждали підпільники. Використані прізвища та імена дівчат у художньому творі стали причиною того, що радянська влада у концтаборах відновила розгляд їх справ.

До речі, вони познайомилися лише у 1990 році після реабілітації. До того часу обоє вважали, що інша дівчина – вигадана. Із Сибіру Ольгу привезли у Москву. Спочатку допитували в НКВС на Луб'янці, потім у тюрмі в Лефортово. Слідство тривало три роки.

Про ув'язнену тижнями "забували" у карцері, позбавивши їжі. Ольга захворіла на туберкульоз. Зрештою, підписала брехливе звинувачення, послухалася слідчого – "Тут, у підвалі, тобі певна смерть, а в таборі, може, й виживеш".

Дали 15 років, у 1949 році вислали у "Степлаг". Як і всі політв'язні особлагу носила номер, її – СЧ-666.

Кохання під час повстання

У Кенгірі в таборі особливого режиму Ольгу Лядську лікували від туберкульозу. Одного разу відправили у фельшерський пункт біля чоловічої зони – на ренген. Там вона зустріла лікаря-в'язня Ференца Варконі-Лебер, угорця за національністю, хірурга за професією.

Вони два роки потай листувалися. Молоді хлопці та дівчата, що потрапили до ув'язнення, були розділені мурами і колочим дротом по різних зонах, але знаходили шляхи для знай-

Сторожова вежа у Воркутазі

омства і сердечних почуттів.

Закохані перекидали через паркани записочки, передавали їх через наглядців, залишали клаптики паперу у таємних схованках. У тих записках вони шукали земляків, родичів, друзів, а знаходили коханих. В одному з листів Ференц написав, що кохає Ольгу й хотів би мати її за дружину.

16 травня 1954 року розпочалося Кенгірське повстання політв'язнів проти радянського тоталітаризму. Після смерті Сталіна політичні в'язні вимагали не лише полегшення умов життя, а перегляду їхніх справ та звільнення.

Під час повстання українка Омеляна Войцехович-Рафальська зустрілася з батьком. Інші в'язні зустрічалися з братами та сестрами, земляками і друзями по боротьбі.

А Ольга Лядська побачилася зі своїм коханим. Вони поспішали насолодитися своїми почуттями, бо знали, що влада не пробачить їм відваги бути вільними у країні рабів, яким був СРСР. Одного дня Ференц запропонував Ользі повінчатися.

"Для чого?, – запитала Ольга. – Адже нас все одно повбивають".

"Я хочу, щоб ми були разом на небесах", – пояснив Ференц.

Католицький священник Антон Куява одного дня поєднав їх та ще кілька закоханих пар.

"Так уже случилось, що я завагітніла. І він вирішив, що треба нам обвінчатися. А його краший друг – Куява Антон Миколайович, він поляк, католицький ксьондз. На сцені доктор Куява проводив Службу Божу, і тоді нас обвінчали. Що то було за свято! Багато народу було – естонці, латиші, поляки. А після нас стали брати шлюб естонці, латиші, а потім ще українці" – згадувала у наші дні Ольга Лядська.

Сімейне щастя тривало недовго. 26 червня стіну табірної зони проламали п'ять танків, за ними заїхали три пожежні машини та увійшли біля двох тисяч озброєних піхотинців.

Жінки закрили собою чоловічий

Ференц Варконі-Лебер

барак, куди їхали танки. Але вони не зупинилися і розчавили багатьох... Ольгу відштовхнув у яму знайомий її чоловіка. Семен Рак разом із своєю коханою взялися за руки і кинулися під танк.

Литовця Альфонсаса Урбанаса відштовхнула від танка дівчина-українка. Врятувала ціною свого життя. І він її завжди пам'ятав. Зона була буквально залита кров'ю. Вранці на машини скидали понівечені тіла. Стверджують, що 26 червня 1954 року загинуло від 600 до 700 осіб.

А проте ті, що вижили, таки відчували смак перемоги. Умови утримання політв'язнів полегшили, а з 1955 року розпочався перегляд їх справ і багатьох звільнили. ГУЛАГ поступово реорганізували. Після придушення повстання Ольга і Ференц загубили один одного. Повсталих кенгірців розвезли у різні табори.

У 1955 році Ференца Варконі обміняли на радянського розвідника, і він оселився в Німеччині. Там він перший (задовго до Солженіцина!) розповів світові про Кенгірське повстання. Ольгу разом з іншими вагітними жінками відправили у Тайшет, а звідти ще 20 кілометрів, у мороз, гнали етапом у спецтабір.

Їй трапився жалісливий конвоїр, який у важкі хвилини дозволяв відпочити на санях, доки ніхто не бачив. 13 лютого 1955 року народилася Олена – донька Ференца і Ольги.

Дівчинка мамою і татом називала бабусю і дідуся. Вони вивезли ледь живу дев'ятимісячну крихітку у село Оріхівка на Луганщині, де вона й виростала до повернення мами.

Ользі було дуже важко у ув'язненні. Адже її сприймали за зрадницю "Молодої гвардії", тому принижували і намагалися помститися. Майя Улановська записала у спогадах:

"Я пиляла дрова в господарській зоні. Моєю напарницею була Ольга Лядська, прототип відомого персонажу "Молодої гвардії". Доля цієї

ДІВЧИНКА, ЯКА ПЕРЕМОГЛА ГУЛАГ

→ Закінчення з стор. 13

жінки в таборі була жаклива. Вона відсиджувала звичайну десятку, як багато інших, хто отримав строк за перебування в окупації. І тут вийшов роман Фадєєва. І людина розплачувалася за примху фантазії автора – їй дали новий строк. В таборі її переслідували кримінальниці, конвоїри погрожували застрелити. Смілива українка Оксана мінялася з Ольгою бушлатом, щоб відволікти від неї увагу".

У 1956 році комісія переглянула справу Ольги Лядської і звільнила "зі зняттям судимості". У 1990 році її реабілітували за відсутністю складу злочину. Перед Ольгою вибачилися із Москви ті, хто випишував повідомлення про реабілітацію. Так само визнали невинними й інших учасників справи "Молода гвардія".

Тернистий шлях до батька

Уперше мама розповіла дівчинці про батька, коли вони вже жили в Луганську в однокімнатній "хрущовці". Ольга Лядська працювала маляром і навчалася на вечірньому відділенні машинобудівного заводу.

"Якось серед паперів я знайшла своє свідоцтво про народження. У графі "батько" стояв прочерк. "Хто він?", – запитала я, коли мама повернулася додому. І вона стала розповідати. Описувала його таким голосом, якого я ніколи від неї не чула. Так говорять... про Бога. Взагалі кожна дитина, що виростає без батька, малює собі його образ. А який – це залежить від матері. Мама, свідомо чи ні, формувала у мене образ людини майже святої. І якщо мене хтось ображав у дитинстві, і пізніше, я завжди подумки поверталася до батька. І дуже просила, щоб він мене почув", – згадує донька Ольга Олена Бондаренко.

Із 16-ти років Олена почала шукати батька, пишучи листи у міжнародний "Червоний хрест". Але марно. Якось дівчина вдома знайшла листи чоловіка на ім'я Франц Лебер, датовані початком 70-х років, написані дрібним красивим почерком неправильно російською.

Це були листи батька. Спочатку пристрасні, потім шанобливі. І дуже ніжні звернення до доньки. В останньому листі Ференц просив Ольгу віддати доньку йому, бо хотів влаштувати їй краще життя.

Ольгу викликали в КДБ, де виявилось, що за їхнім листуванням уважно стежать. Повідомили, що Ференц Варконі має намір приїхати в СРСР, щоб побачитися з ними. Злякавшись за безпеку коханого і своєї доньки, Ольга, повернувшись додому, написала йому, що вийшла заміж і попросила більше її не турбувати.

Листи в Україну перестали надходити. А підстави для небезпеки були. Бо Ференц працював у Мюнхені на угорську редакцію "Радіо

Ольга Бондаренко (Лядська) з донькою Оленою

Свобода" і радіо "Вільна Європа". Насправді ж Ольга ніколи не мала іншого чоловіка – усе життя була йому вірною.

Коли Україна здобула незалежність Олена Бондаренко у 1994-2001 роках була заступницею голови Народного Руху України В'ячеслава Чорновола. Вона закінчила факультет журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка, а згодом там само і юридичний факультет.

Але постійно продовжувала шукати сліди батька. Їй допомагав і В'ячеслав Чорновіл, і лідер Конгресу українських націоналістів Слава Стецько. У 2000-му пані Слава, приїхавши з Мюнхена, зателефонувала й повідомила: "Оленко, здається вашого тата вже немає..."

У 2007 році Олена Бондаренко була народним депутатом України і збиралася на сесію ПАРЄ у Страсбург. Несподівано в інтернеті вона натрапила на спогади Ференца Варконі "Допоки одного дня" про Кенгірське повстання на сайті росій-

ського священика Якова Кротова.

Через нього вдалося знайти товариша її батька, який був під маминим прізвищем Лебер – його мама була сестрою міністра оборони в уряді Конрада Аденауера – Георга Лебера. З'ясувалося, що саме завдяки дядькові Ференца змогли витягнути з ГУЛАГу в Німеччину.

Ференц Варконі-Лебер помер 27 червня 1987 року. Він був одружений на Ірмі-Марії Лебер, яка також була жертвою радянських концтаборів, дітей не було. У липні 1994 року, вочевидь, за заповітом, вона перевезла прах Ференца до Будапешта. Дружина померла у вересні 1995 року.

У квітні 2009 року Олена Бондаренко вперше змогла пройти стежками свого батька у Мюнхені – біля будинку, де він мешкав, у кабінеті в робочому приміщенні, де працював журналістом, на цвинтарі... Більшої інформації про нього поки що довідатися не вдалося.

Ольга Лядська у часи незалежності жила в Луганську. Із початком російської окупації Донбасу в 2014 році, донька перевезла маму в Київ. Вона стала героїнею документального фільму Олександра Рябокриса "Кенгір. 40 днів свободи", який створили на одному з центральних телеканалів України.

Померла Ольга Лядська 19 березня 2021 року внаслідок ковіду, на 95 році життя. Похована у Києві.

Фото: «Історична Правда»
Леся Бондарук
Кандидат історичних наук,
журналіст, співробітниця Українського інституту національної пам'яті (м. Луцьк)
«Історична Правда»

Олена Бондаренко біля стенду про свою матір.

ВЕЛИКИЙ ПІСТ

Для християнина Великий Піст має бути настільки важливим, що відкриває людині простір для виявлення своєї любові до Бога. Це особлива подія в духовному житті людини, її спілкування з Богом. Молитовний дух богослужіння є натхненником для нас, щоб поєднувати, і брати участь у поспіхних богослужіннях. Усі молитви несуть дух глибокого покаяння і прохання прощення: «Прокинься, душе моя, подумай про вчинки, що ти їх заподіяла». Час Великої Посту триває 36 днів, що становить одну десятку цілого року. Це час боротьби, у якій беруть участь душа і тіло. Душа бере участь через ревну молитву й розважання, практику чеснот і добрих діл. Це внутрішнє наставлення душі проявляється назовні через піст і покутні діла нашого тіла. Без умиртвлення тіла нема духовного посту.

«Наскільки відійдеш тілу, настільки додаєш своїй душі духовного здоров'я. Витривалістю душі й терпелістю в прикрих хвилинах здобуємо силу проти невидимих ворогів. І це все сприяє духовній обнові. Правдивий Піст це відчуження від злого, здержання язика, ненависті, відлучення похотей, обмови, неправди. Великий Піст, матір чистоти, викривач гріхів, провідник покаяння, життя ангельське і спасіння. Це час де ми співстраждаємо з Христом, сумуємо, оплакуємо. Піст – це матір покори, джерело всякої мудрості, в пості ми лікуємось, це таїнство очищення душі. Це наше духовне збагачення та богословське. Тексти поспіхних богослужіння заглиблюють нас у пізнання Бога, і стимулюють до нескінченної боротьби за повноцінне буття в Бозі.

Літургічне значення поспіхних відправ є в богословському розумінні Євхаристії як домінуючою основою в житті Церкви, за своєю сутністю завжди є Пасхальною що свідчить Воскресіння нашого Спасителя. А в пості відбувається очікування таємничої події, де ми чуємо і молимося. У цьому ритмі необхідний особливий спосіб приготування через тугу за Євхаристійним Ісусом, це особливий спосіб духовного життя, де ми працюємо над собою, аскетизм, внутрішні переміни нашої душі.

Працюючи над собою, ми знаходимо справжню свободу, яку ми тратимо через гріх. Євхаристійний піст завжди обмежений ритмом самої Євхаристії, його обмеження є Літургія. Аскетичний піст це індивідуальне досягнення духовних плодів, що зріють повільно і вимагають тривалих і безперервних зусиль. Між прийняттям Євхаристії, приходить розуміння безконечної важливості оцінки і змін цінності кожної миті життя людини, провести абсолютно у святості, мирі і без гріха.

У дні посту ми повинні усвідомити про наше вrostання у життя Церкви, знаходячи час для Бога і для себе. Очікування, зустріч в цей ритм занурена Церква і вечірні богослужіння закликають нас до приготування в повній мірі, до посту в духовному сенсі. Тоді наш поспіхний день набуває багато глибшого сенсу, провести його в святості, і настільки важливим і відповідальним стає кожне слово, кожен вчинок. І це все сприяє нашій гідності в прагненні злучитися з Євхаристійним Ісусом.

о. Олег Юрик

Фундація Будучність

Фундація Будучність - зростає, розвивається і діє згідно сучасних потреб нашої громади, але має впевнену візію на майбутнє.

Кожна пожертва, спрямована на підтримку громадських, культурних, історичних та освітніх зусиль в Канаді, є важливим знаком довіри і підтримки діяльності нашої Фундації.

2282 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9 Phone: (416) 763-3388 Fax: (416) 763-4512 Website: bcfoundation.com

МИ ПІДТРИМУЄМО

- Історичні проекти та культурні заходи
- Медичні та гуманітарні проекти
- Важливі видання
- Документальні фільми
- Концерти та музичні записи
- Молодь та спорт
- Освітні, наукові, дослідницькі публікації та виставки
- Громадські заходи, конференції, семінари
- Проекти, направлені на зміцнення добробуту українців

Будьмо в КОНТАКТ-і

**ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM**

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM

AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM

ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM

OMNI - BC
неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

ForumTV Canada

@ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

ЯК ЗМІНИЛАСЯ...

☛ Закінчення з стор.10

Економічно вразлива категорія. До цього кластера належать переважно люди середнього віку, розлучені або самотні батьки, які виїхали без підтримки партнера.

«Вони часто перебувають в активному пошуку роботи, але, на відміну від першого кластера, не завжди успішному. Ті, хто вже знайшли роботу, здебільшого працюють не за фахом або неповний робочий день. Вони є групою, яка найбільше залежить від соціальних виплат: майже 70% отримують їх, і соціальні виплати в середньому становлять майже половину їхнього бюджету. Попри складну інтеграцію, вони все одно схильні залишатися за кордоном, мотивуючи це втратою майна і житла в Україні, кращим рівнем соціалізму».

Класичні воєнні біженці. Це люди, чий виїзд був зу-

мовлений безпековими чинниками. У цій групі більше людей старшого віку та вихідців зі східних областей України.

«Вони мають найбільші наміри повернутися, але ці наміри стримуються тим, що вони хочуть повернутися додому – а їхні домівки часто перебувають в зоні бойових дій або в окупації. Також вони є найменш вкоріненими за кордоном, а в разі завершення тимчасового дозволу на проживання, вони частіше схиляються до варіанту повернення в Україну».

Велика частка опитаних заявили, що вони хочуть повернутися саме у свій регіон. Якщо ж розглядають інші варіанти, то переважно йдеться про Київ та Київську область.

Близько 50% біженців готові повернутися тільки у велике місто, і лише 14% – у сільську місцевість.

Мар'яна Сич
«Радіо Свобода»

КУПУЄТЕ ЧИ ПРОДАЄТЕ, – ПОСИЛАЙТЕСЯ НА ОГОЛОШЕННЯ В «ГОМОНІ УКРАЇНИ»!

Шановні передплатники,

Редакція «Гомону України» з особливою вдячністю звертається до Вас, за вашу незмінну й багаторічну підтримку. Саме завдяки Вам наша газета вже понад 75 років залишається надійним джерелом новин та зв'язку для української громади.

Повідомляємо, що починаючи з 1 січня 2026 року, діятимуть оновлені ціни на передплату. Це рішення пов'язане зі зростанням витрат, зокрема значним підвищенням поштових послуг від Canada Post, вартості друку, матеріалів та загальних виробничих витрат.

Щиро дякуємо Вам за розуміння, підтримку та багаторічну довіру.

**З повагою,
Адміністрація «Гомону України»**

Категорія відправлення	Стара ціна	Нова ціна
Публікаційна пошта (Канада)	75 CAD	90 CAD
Стандартна пошта (Канада)	100 CAD	125 CAD
Відправлення до США	120 USD	150 USD
Міжнародні відправлення	250 USD	275 USD

Радіопрограма «Пісня України»

Можна слухати з понеділка до п'ятниці в 9 год. ранку на cjmrradio.com
CJMR APP

<https://www.facebook.com/SOFUradio>

Smart speakers (Hey Alexa, play CJMR on TuneIn/iHeart)

SOFU.RADIO@GMAIL.COM

BCU Financial

ANNUAL GENERAL MEETING

RSVP by April 17

To RSVP call 416-763-8918 or visit, www.bcufinancial.com

Voting for new directors will take place at the Annual General Meeting.

**Please note: Dinner will be served after the meeting. Members who do not RSVP will be provided seating only (no dinner).*

 TUESDAY
28 APRIL 2026

 TIME
6:00 PM

 LOCATIONS
OLD MILL TORONTO
CAFE UKRAINE - OTTAWA

BCU MEMBERS WHO WISH TO SERVE ON THE BOARD OF DIRECTORS

BCU Members are invited to submit an application for nomination as a Director, in accordance with the Credit Union's By-Laws, outlining their qualifications, community involvement, and reasons for wishing to serve on the Board.

Applications will be accepted for 3 positions on the Board for a 3-year term.

The Nominating Committee is looking for the following Director competencies: Leadership; Financial Literacy; Audit, Risk Management, and Compliance; Credit Union Operations; Corporate Governance; Strategic Planning.

Applications may be obtained at www.bcufinancial.com. Applications must be submitted **by Friday, March 27, 2026**, to the attention of Nadia Kuz, Chair of the Nominating Committee, BCU Financial, nadia.kuz@bcufinancial.com.

BCU Financial
Кредитова Спілка Будучність

СТИПЕНДІАЛЬНА ПРОГРАМА 2026

Кредитова Спілка Будучність визнає важливість освіти та волонтерства у формуванні характеру нашої молоді та наданні їй можливостей будувати краще майбутнє.

6 ВИДІВ ФІНАНСОВИХ СТИПЕНДІЙ

- Лідерська стипендія ім. Оксани Процюк
- Стипендія пам'яті Володимира Кліша
- Студентська стипендія КС Будучність
- Стипендія засновників КС Будучність
- Стипендія старшої школи КС Будучність
- Стипендія на основі фінансової потреби «Нова Будучність»

Крайня дата подання 31 березня 2026 р.
Деталі за посиланням
bcufinancial.com/scholarships

ПОДАТИ
ЗАЯВКУ